

Gülşah Elikbank

SİYAH NEFES

© KARAKARGA YAYINLARI 275

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

SİYAH NEFES

Gülşah Elikbank

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Merve Akıncı Almaz

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Nisan 2020

ISBN: 978-605-7865-82-3

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Şişli / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 [karakargayayinlari](https://www.facebook.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayinlari](https://www.instagram.com/karakargayayinlari)

 [karakargayayin](https://twitter.com/karakargayayin)

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

SİYAH NEFES

Gülşah Elikbank

İçindekiler

SİYAH GÜL VE GELİNCİK.....	9
<i>Birinci Bölüm</i> KASABA.....	11
<i>İkinci Bölüm</i> TANIŞMA.....	43
<i>Üçüncü Bölüm</i> KAYRA.....	61
<i>Dördüncü Bölüm</i> ANLAŞMA.....	89
<i>Beşinci Bölüm</i> MİNNET.....	119
<i>Altıncı Bölüm</i> HAYAL KIRIKLIĞI.....	141
<i>Yedinci Bölüm</i> İLK RÜYA.....	171
<i>Sekizinci Bölüm</i> GERİ GELENLER.....	191
<i>Dokuzuncu Bölüm</i> YOLCULUK.....	227
<i>Onuncu Bölüm</i> KIRMIZI YILAN.....	287
<i>Onbirinci Bölüm</i> GERİ DÖNÜŞ.....	309
<i>On İkinci Bölüm</i> KADER BULUTU.....	351
ZAMAN MEKÂN.....	467
SONUN BAŞLANGICI.....	539

SİYAH GÜL VE GELİNCİK

Yokluğun koynunda
Adım adım kayboldukça
Durgun mavi sular üzerime kapandıkça
Yaşamla ölüm arasında savruldukça
Rüzgarın çanını duyuyorum kulaklarımda
Ölümün tadını alıyorum karanlığında
Gelinciklerin suyla dansında
Açan ilk yaprağın tomurcuğunda
Ruhumun çığlığını duyuyorum şelalenin ardında
Mutluluğun şarkısını saklıyorum lanetin ardında
Karanlığın gölgesi iniyor gözlerinin yeşiline
Dolunayın kırmızısı değişiyor teninin ateşine
Dudaklarım dudaklarına tutsak
Gündüzün aydınlığında yaşamak bile yasak
Geceler bizim, günler kimsenin
Gelinciğin tomurcukları toprağın ıslak tadında
Siyah gülün yaprakları aydınlığın lanetli kollarında
Gün ışığı yok ben yaşadıkça...
“Gözlerini kapa, yüreğini aç
Gidilecek yol senin içinden geçiyor
Siyah gül, gelincikten vazgeçmiyor
Ruhu bu topraklarda kaldıkça...”

“Militat omnis amans [Her âşık bir savaşçıdır].”

Ovidius

Birinci Bölüm

KASABA

Kasaba oldukça sessizdi. Böyle küçük bir yerde elbette sokaklarda insan kalabalığı görmeyi ya da trafikte kaybolmayı beklemiyordum. Ama buradaki sessizlik gerçekten sessizdi. Bu kelimeye bugüne kadar haksızlık ettiğimi düşündüm ilk kez. Rüzgâr ağaç dallarına çılınca değişiyor ama tek bir ses çıkarmıyordu. Köy yollarının tozları bir yukarı kalkıyor bir aşağı iniyordu ama tüm bunlar olurken tek bir ses çıkmıyordu. Bir an sanki konuşsam sesim çıkmayacak gibi geldi. Öylesine bir şarkı mırıldanmaya başladım ve sesimi duyunca biraz ferahladım. Neyse ki etrafta kimsenin olmadığı bu yolda bir başıma, kendi kendime şarkı söylememden daha garip şeyler vardı. Kasaba, tozlu toprak yollarıyla birlikte, etrafı yüksek dağlarla çevrili bir düzlükte yer alıyordu. Bu haliyle sanki bir kürenin içinde gibiydi. Daha çok, terk edilmiş bir hali vardı. Çok uzun süredir kimsenin yaşamadığı ya da yaşayamadığı bir hayalet kasabaydı burası. Belki de salgın bir hastalık sonucu karantinaya alınmıştı, sokak haydutlarının uğrak yeri olduğundan kasabanın insanları başka diyarlara göç etmişti ya da. İstilaya uğramıştı ya da kasabanın gençleri büyük şehirlere gidince yaşlılar da bir süre sonra ölmüş, kasabada hayat sona ermişti. Aklımdan bütün olasılıkları tarıyordum, bir yandan da izlediğim Hitchcock filmlerinin üzerimdeki etkisini keşfediyordum.

Bir yere yetişecekmişçesine hızlı adımlarla yürüdüğümü fark ettiğimde neredeyse sağ ayağım sol ayak bileğime takılıyordu ve

yere kapaklanıyordum. Etrafıma bakınca terk edilmiş gibi duran, yirmi kadar tek katlı ev olduğunu gördüm; hepsinin duvar boyaları tamamen silinmiş, altlarındaki sevimsiz gri sıva ortaya çıkmıştı. Dokunsan yıkılacak gibi eğreti duruyorlardı. Ama içlerinden biri daha çok dikkatimi çekmişti. Biraz ileride, küçük, taş bir evdi bu. Bahçesindeki tüm çiçekler kurumuş, bahar olmasına rağmen hiçbir ağaç yeşillenmemişti. Bahçesindeki kuru dallarla sarılmış çardağın altında bağdaş kurmuş oturan yaşlı kadını görünce ürperdiğimi hissettim. Bu kasabanın tarihinden, hatta belki de insanlık tarihinden bile yaşlı gözüküyordu kadın. Okulda öğrettikleri gibi ağaçların halkalarına bakıp yaşlarını anlayabiliyorsam bu kadının yüzündeki kırışıklıklara bakınca da onun yaşını az çok tahmin edebilirdim. Ama ağaçlara nazaran kadının yaşını yüzyıllarla hesaplamak durumunda kalabilirdim. Sanki zaten ölmüştü de gömme işlemini bir süre ertelemişlerdi. Hatta yanına gitsem, rutubetli toprak kokusunu almaktan şüpheleniyordum, belki de gömmeyi unutmamışlardı!

Sıcaktan, yorgunluktan ve yalnızlıktan olsa gerek, düşünceleirim yine sınır tanıımıyordu. Kadınlara göz göze geldiğimizde ki -göz çukurlarının içine kaçmış gözleriyle bu çok zor oldubir yabancıyı gördüğü için hiç şaşırmadığını fark ettim. Misafirperver olduğunu da söylemezdim elbette. Ama sanki zaten bir yabancıyı bekliyordu ama o beklediği ben değildim. Ya da burada canlı birini görmenin şokunu yaşıyordu, kim bilir. Epeydir yürüyordum ve yol boyunca gördüğüm tek canlı varlık oydu. Buna hayvanlar da dâhildi üstelik. Bu kadar yakından kadına da canlı demeye dilim varmıyordu ama yanına gidip en azından şansımı denemeliydim, yoksa susuzluktan ölecektim. Saati de göz önüne alınca hava kararmadan bu tuhaf kasabadan derhal gitmek zorunda olduğuma emindim. Bunun için yaşayan bir ölüden su istemeye katlanabilirdim sanırım.

Bahçenin kapısını aralarken çıkan ses kulaklarımı tırmaladı, uzun süredir var olan sessizliğe çok alışmıştım galiba. Ama ses, kapının uzun süredir açılmadığını haykırıyordu belki de. Henüz üzerinde örümcek ağları yoktu, derin bir nefes aldım. Kendimi güldürmek ve düşüncelerimi dağıtmak için sürekli işin komik yanlarını görmeye çalışıyordum. Tabii bu, sadece daha çok gerilmeme yol açıyordu. Kadının güneşten kavrulmuş kahverengi teninin üzerinde göz çukurlarına gömülü birer yeşil zeytin tanesi vardı sanki ve renkleri hâlâ pırlı pırlıydı. İnsanın içine işliyordu; yaşayan tek yanı gözleriydi kesinlikle... Üstelik yüzündeki kırışıklıkları gururla taşır gibi, insana yukarıdan bakan bir bakışı vardı. İki yana ördüğü bembeyaz saçlarının arasında sadece bir iki tel saç, bir zamanlar saç renginin kızıl olduğu konusunda ipucu veriyordu. Eliyle yanındaki ahşap sandalyeyi işaret edince irkildim. Sandalyenin kenarına ilişirken kendimin bile zor duyduğu bir sesle, “İyi günler,” diyebildim. Masanın üzerindeki sürahiden bakır bardağa ağır ağır su doldurup eliyle önüme itiverdi. Yüzümden susuzluğum bu kadar çok mu anlaşılıyordu yoksa bu bir çeşit “hoş geldin” demek miydi anlayamadım. Ama suyu bir dikişte içtim. O sırada annemin yıllardan beri bıkmadan söylediği cümle geldi aklıma: Sakın yabancılardan içecek, yiyecek bir şey kabul etme! Gülümsemeden edemedim. Eminim içinde bulunduğum durumu görse, bir uzay gemisi durup bana içecek bir şeyler uzatsa o da almamı isterdi. İkinci bardağı sormadan ve beklemeden kendim doldurdum. Zira cevap alabileceğimden emin değildim çünkü bu iki küçük yeşil zeytin tanesi su içerken bana gözucuyla bile bakmamıştı. Oradaydım sanki ama aynı zamanda da değildim. Yolu sormak istiyordum ama anlamsız bir şekilde çekiniyordum. Daha ağzımı bile açmadan ayağa kalkıp beni kolumdan yakaladı ve hızla, böylesi zayıf ve yaşlı bir kadından beklenmeyecek bir güçle, bahçe kapısına

sürükledi. Bana hâlâ bakmıyordu, eliyle yaklaşık beş yüz metre uzaklıktaki yolun sonunu işaret etti ve derinlerden çıkan bir sesle, “Oraya varınca sola dön ve hiç durmadan ilerle, karanlık çökmeden o yolu tamamlamış ol!” diye emretti.

Kadının gözlerine bakıp kalmıştım, sesi birden boğazını yakarak yükseldi:

“Ne duruyorsun, çabuk git dedim sana ve sakın durma!”

Hâlâ cevap veremiyordum, korkmuştum ama daha fazlası vardı. O konuşurken zihnimde canlanan figürler ve kişiler beni olduğum yere saptırmaya yetmişti. Her zaman böyle olurdu, çok korktuğum zaman hiçbir tepki veremezdim. Genelde bunu soğukkanlı oluşuma verirlerdi ama ben durumun öyle olmadığını bilirdim. Aksine ödüm kopardı, çaresizlik elimi kolumu bağlardı. Ancak kadını sarsınca kendime gelebilirdim. “Hadi,” diyerek beni bahçe kapısının dışına çıkardı; hayır, beni oraya fırlattı demek daha doğru olurdu. Deli kuvveti dedikleri bu olmalıydı.

Bir an önce dediği yolu tamamlayıp bu yüzü, biraz önce koluma dokunduğunda zihnimde beliren anlamsız figürleri zihnimden silmek istiyordum. Ama bunu yapamazdım elbette. Çünkü hafızam gördüğü her şekli, her yüzü ve detayı kaydederdi. Bu yedi yaşından beri böyleydi üstelik. Beynimin içinde o günden beri, yani tam on bir senelik, bir anılar deposu vardı. Neyse ki yedi yaşından öncesini hatırlamıyordum. On bir yıllık bir yük, on sekizden daha iyiydi. Bazı geceler hepsi birden üzerime gelirdi; bir oda dolusu insan ve hatıra ile uyumaya çalışmak gibi. Yıllar geçtikçe bu duruma alışmaya çalışsam da her zaman ressam olmayı isteyen bir çocuk için bu katlanılması zor bir yetenektir. Ne zaman bir resim yapmaya kalksam gerçeğin aynısını resmederdim, hem de her detayıyla. Bu da benim için fotoğraf çekmekten farksızdı. Ben hayalimdeki dünyayı çizmek istiyordum ama gerçeklerle o kadar doluydum ki hiç

şansım yoktu. Sonunda ben de denemekten vazgeçtim, unutmayı öğreneceğim güne dek resim yapmamaya yemin ederek. Şimdi bu kapının önünde dikilmiş, bu kasabayı unutmayı diliyordum. Oysa hepsi çoktan beyin kıvrımlarındaki yerini almıştı, biliyordum. Sadece geceyi bekliyorlardı. Yaşlı kadının söylediği beş yüz metre o kadar uzak geliyordu ki gözüme... Beden derslerini sürekli ektiğim için ilk kez pişman oldum. Şimdi deli gibi koşmak istiyordum ama dizlerimin titreyeceğinden emindim, denemeye bile lüzum yoktu. Orada anlamsız düşüncelerle ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyordum.

Bir anlık dalgınlık esnasında önümdeki kırık dökük, taşlarının yarısı düşmüş evin duvarına yaslanmış bir bisiklet olduğunu fark ettim. Oldukça eski görünüyordu. Uzun süredir o duvarda yaslanmış kaldığını ve kullanılmadığını düşünmek yanlış olmazdı. Zaten pedalları ve zincirleri de bunu doğrular gibi paslı bir sarı renge bürünmüşlerdi. Tekerlekleri kullanmaya alışkın olduklarımdan daha iriydi. Bu tarz bir bisikleti eski İngiliz filmlerinde görmüştüm sanki. Vitesi yoktu, oturağının da derisi oldukça kirli ve yırtık pırtıktı ama bunları kafaya takacak durumda değildim. En azından şu an hijyen en büyük problemim değildi. Koşamıyor olabilirdim ama bisiklet sürebilirdim. Kesinlikle o an için en iyi fikir buydu, etrafta kimsecikler yoktu ve arkama bakmayacağımdan yaşlı kadının bu küçük aşırمامı görmeyeceğini umacaktım. Pas tutmuş da olsa pedalları hâlâ çalışıyordu, sürebildiğim kadar hızlı sürmeye çalışsam da sanki ilerlemiyordum, ağır çekim bir filmde gibiydim. Direksiyonundaki küçük, metal renkli zili çalmamak için kendimi zor tutuyordum. Her yer o kadar sessizdi ki bu sessizliği kıracak bir şeye, bir sese ihtiyacım vardı. Yine de zile dokunmadım. Sola dönen yol hemen önümdeydi, hızla yönümü çevirirken önüme fırlayan siyah bir kedi tüm dikkatimi dağıttı. Refleksle sıçradığımda